

Hargitai Károly

Sorsfordító időkben állt a klub élén Hargitai Károly, hiszen ő volt az, aki a rendszerváltás történelmi pillanatában a Fradi ügyeit ténylegesen vezette. 95 évvel ezelőtt Komáromban született, 1929. február 19-én. Már egészen kicsi gyermekként megérintette a zöld-fehér színek szeretete, hiszen elmondása szerint öt évesen vitte ki először az édesapja a Fradi meccsére. Onnantól kezdve a meccsek idején elmaradhatatlan látogatója volt az Üllői útnak. Iskolás éveiben sportolt, iskolai szinten atletizált és focizott, de mindenekelőtt nagyon szerette a sportot, annak minden ágát. Ebből adódóan a sportvezetői pálya felé orientálódott, már 1950-ben vezető lett, akkor még nem az FTC-ben, hanem Sztálinvárosban, a mai Dunaújvárosban. Később a Budapesti Ifjúsági és Sportbizottságban dolgozott, ott ismerte meg Harót Jánost. Ennek az ismeretségnek 1974-ben igen nagy hasznát vette, hiszen a Fradit akkor vezető Harót János a zöld-fehérekhez hívta, amely hívást óriási örömmel fogadta el. Egy év múlva már a legközvetlenebb munkatársa lett ügyvezető elnökhelyettesként az elnöknek. Ez a korszak az egyik legeredményesebb Fradi korszak volt, igazán sikeres elnök mellett "edződött". Harót János eltávolítása után az országos sportvezetés még nem találta megfelelő jelöltnek a vezetői poszt átvételéhez, így változatlan pozícióban, immár Losonczy Tibor munkatársaként dolgozott tovább, ahogy ő mondta, szolgált a Fradit. Amikor azonban az új főnöke nyugdíjba vonult, eljött az ő ideje, 1985-ben már ő kapott megbízást a klub irányítására.

Munkája során bizonyosan a segítségére volt az a Fradival kapcsolatos nagy vezetői tapasztalat, amelyet elődei mellett megszerzett, továbbá a szenvedélyes klubszeretete. Szüksége is volt ezekre, hiszen nehéz idők voltak, gyakorlatilag a pártállami rendszer végnapjaiban vezette az egyesületet. Jól tudjuk, abban a rendszerben nem a Fradi volt a hatalmon levők kedvence, ami nyilván nem könnyítette meg a helyzetét, a munkáját. Ebben az időben a legnagyobb gond az

egyre feszítőbb pénzhiány volt. Az állami sportirányítás évről évre kevesebbet adott, jegybevételekre csak a futballban lehetett számítani, de már ott sem olyanok voltak a nézőszámok, mint a megelőző évtizedekben. A focin kívüli szakosztályokat csak a hivatalból odarendelt vagy éppen személyes vezetői kapcsolatokon keresztül szerzett állami vállalatok segítették, ezeknél a szakosztályoknál is, ahogy a futballban is új és új szponzorációs formákat kellett keresni. Ismeretlen feladat volt ez a magyar sportvezetők számára, teljesen más út, mint amihez addig hozzászoktak. Hargitai Károly jól látta, hangoztatta is, a magyar sportnak a rendszerváltozás nem sok jót ígért. Ez ugyanis teljesen felszámolta az állami támogatást, azonnal piaci viszonyok közé dobta a sportot, amire az abban dolgozók nem lehettek felkészülve. Hargitai Károly ekkor már elérte a nyugdíjkorhatárt. Bár dolgozhatott volna még, azonban szeretete annyira a Fradit, hogy felmérte, az új helyzetben ő nem tud segíteni, az ő kapcsolatrendszere a múlthoz kötődött, újat kialakítani pedig akkor sem a pillanatok műve volt, ezért 1990. decemberében nyugdíjba vonult.

Nyugdíjba vonult, mint vezető, de nem, mint szurkoló, mert mint tudjuk, az a szerződés egy életre szól, azt nem lehet felmondani, elfelejteni. Hargitai Károly sem tette ezt, ha egészségi állapota megengedte, akkor ahogy gyermek korában, úgy ekkor is elmaradhatatlan volt a mérkőzésekről. Szurkolt annak a csapatnak, amelyet rajongva szeretett, annak a klubnak, amelyért élete javarészában dolgozhatott. 2013. április 30-án a fizikai valójában eltávozott közülünk, de a szelleme itt él közöttünk, az emlékét őrizzük, a tetteit nem feledjük.

Budapest, 2024. február 19.